

Abadia de Senanques i camps d'espigol.
Foto: Maure Luis.

al peu de l'altiplà de Vancluse a les planes del Comptat Venaissin.

El seus colors són la natura i el verd brillant aigua del diversos Canals. El riu Sorgue envolta la ciutat.

Finalitzada la visita a l'isla sur le Sorgue reprenem el nostre camí de tornada a Granollers i com que no voldríem arribar massa tard, sols farem una parada tècnica abans d'arribar a la frontera. I així donem per acabada aquesta sortida, hem tingut molt bon temps i tothom mostra la seva satisfacció, per aquest magnífic viatge.

Excursió "4 pobles i 1 artista" diumenge 9 de novembre de 2008

Un dels objectius d'aquesta excursió és trepitjar a peu el nostre país per camins de l'Empordà. Des de fa segles aquesta comarca ha sigut terra de pas en tots els sentits, té molta història, llegendes i un gran patrimoni artístic i cultural. Em fa molta il·lusió donar a conèixer al grup de matinals de l'AEG un trosset gairebé desconegut d'aquesta gran plana regada per tres rius (el Ter, la Muga i el Fluvià). És terra de vent, d'aigua i d'homes amb un tarannà i caràcter molt especial. Aquest trosset del nostre país, l'escriptor empordanès Josep Pla el va anomenar "Terraprima de l'Empordà": estreta ondulació de terreny que s'estén entre l'Empordanet (el Baix) i l'Empordà de la plana (l'Alt) amb petites serres de pujols arrodonits de poca altitud entre les valls mitjanes dels rius, amb camps de conreu de secà: cereals, blat de moro i farratge sobretot (alfals) i boscos de pins i alzines. Té un tipus de sòl sec i de poc gruix que es contraposa als terrenys argilosos de molt de gruix i de bons conreus propis de la plana. És un espai de transició entre les conques del riu Ter i Fluvià, el massís del Montgrí, la plana empordanesa i els aspres de la Garrotxa.

En aquesta vessant de l'Empordà hi poden haver moltes sorpreses, hi ha pobles molt tranquils, sobretot a l'hivern, amb pocs habitants censats, la majoria de la seva gent ha anat marxant i abandonant els treballs del camp. Però avui dia moltes cases estan reformades com a segona residència.

L'autocar ens deixa a la petita esplanada davant de l'ermita de reduïdes dimensions de Sant Mateu de **Valldevià**, petit nucli agregat al municipi de Vilopriu. Es preveu un dia de sol però no està clar del tot, hi ha

boires baixes, ens faltaria un cop de tramuntana per poder gaudir d'una vista esplèndida que des d'aquí hi ha sobre la badia de Roses.

Creuem la carretera i comencem l'itinerari. Ens enfilem per entremig de les cases escampades pel vessant oriental del puig de Valldavià de 173 metres, la màxima alçada de l'excursió, on hi ha uns grans repetidors de televisió. A la part alta del poble entre pinedes s'entreveu el castell fortificat i reformat del segle XV.

Seguint pel GR1, passem pel petit nucli de **Pins** del municipi de Vilopriu. Aquí ens aturem per esmorzar davant de la petita capella de Sant Bartomeu. Aquesta, d'una sola nau, té una capçalera poligonal- excepcionalment -a l'extrem oest.

Aquest petit conjunt de 9 cases són part de les masoveries de Can Muní, casa pairal del segle XVII de la família Genover, fa poc es van reformar per fer-hi allotjaments de turisme rural i eqüestre. En una d'aquestes masoveries, Cal Menut, hi va viure "el Menut de Pins" personatge de trista memòria per aquestes contrades, fou el principal col·laborador del Rellotger de Creixell cap d'una banda de bandolers.

Continuem i al cap de poc ja s'entreveuen les primeres cases del municipi de Saus- Camallera- Llanpaies. El nucli de Saus era abans la població més important d'aquest municipi, però quan es va construir l'any 1858 l'actual traçat de la via del tren, es va crear l'estació a **Camallera** que era un petit veïnat agregat a Saus. Aquest fet motivà un creixement de la població, va venir molta gent de fora per treballar-hi i es van